

Píseň beze slov

„Dbát na duchovní čistotu je jednou ze základních povinností každého z nás. Jen člověk, jehož mysl není ničím poskvrněna, může svým úsilím přispívat ke všeobecnému blahobytu a dosažení Pokroku. A proto je jakékoliv obcování s temnotou tím nejhorším zločinem, jež si jen lze představit: není to pouhé mrhání vlastním potenciálem, je to přímý útok na celou naši společnost, na samou podstatu lidství. Existuje tedy pouze jedna správná cesta, jak k těmto výhonkům chaosu přistupovat. Musíme je vyhledávat a bez milosti hubit.“

Z traktátu Pokrok: Vznešený a svatý cíl
Ieronymus Höchen, XXVI. rektor navirnecké Techniky

Sayu probudil nakřáplý hlas výstražných zvonků, varující opozdilce před Vysokým přílivem. Ačkoliv byla tady v Navirnaku teprve týden, už moc dobře věděla, co ten signál značí: všechny tři měsíce kroužící oblohou za chvíli spojí své síly, hladina moře stoupne o desítky sáhů a větší část Prorokova zálivu se ocitne pod vodou. Všechno, co zůstane zapomenuté na nízko položených skalních římsách dlážděných kovovými rošty, nenávratně zmizí. Co si nevezmou vlny, o to se s chutí postarají dravé ryby.

Dívka ztěžka rozlepila unavené, zarudlé oči a malátně se postavila. Musela se opřít o kamenitou stěnu pokrytou solnou krustou, protože hladem zesláblé nohy by ji nejspíš neudržely. V přízračném světle několika vysoko zavěšených lamp viděla, že přístavní dělníci už přenosili všechny bedny a sudy na pontonová mola, pečlivě je zajistili a sami si buď udělali pohodlí ve svých plovoucích domcích, nebo se přesunuli někam do vyšších pater útesů. Tam, kde ještě před několika hodinami panoval čilý shon, teď bylo jako po vymření.

Až na to zvonění. Jeho intervaly se zkracovaly, znělo už prakticky bez přestávek.

Saya se shýbla pro hnědou látkovou brašnu a hlava se jí přitom zamotala tak, až se málem svalila zpátky na zem. Kdy se naposledy pořádně najedla? Už ani nevěděla. Asi především, to vyprosila zbytky z kuchyně u zadního vchodu jedné krčmy.

Ztuhlým krokem se vydala k nejbližšímu schodišti, které svým sklonem připomínalo spíš žebřík.

„Uhni, huso!“ odstrčil ji hrubě z cesty jakýsi páchnoucí ožrala, který se stejně jako ona probudil až na poslední chvíli a teď pospíchal nahoru – nejspíš aby si vyžebrel pár dentradů na další pintu zvětralého kyselého piva. Byla tak unavená, že se ani nezmohla na žádnou ráznou odpověď. A v tu chvíli si to uvědomila: nevěděla o něm. Píseň mlčela, nevarovala ji. Poprvé po dlouhých čtyřech letech ji nechala na holičkách.

Konečně, pomyslela si Saya. Nechtěla se ovšem radovat předčasně. Možná byla jen příliš zmožená a zubožená na to, aby ji slyšela, aby cítila ty zneklidňující tóny prostupující celým tělem, kdykoliv se mělo něco stát.

Pomalou se s námahou vydrápala k prvním domům, které se tísnily ke stěně pahorku v místech, kam moře nesahalo ani při těch nejdivočejších přílivech. Opatrně našlapovala na úzkých visutých chodničkách a lávkách natažených přes úzké průrvy a pukliny a hledala místo, kam by mohla složit hlavu na zbytek noci. Vzala zavděk prvním trochu suchým zákoutím, ve kterém by o ni nikdo ve tmě nezakopl. Složila si brašnu pod hlavu, zachumlala se do svého umolousaného pláště, jehož původní červená barva se ukrývala pod nánosem prachu a zaschlého bahna, a s úlevou zavřela oči. Okamžitě se propadla do náruče spánku, který připomínal spíš mdloby.

~~~

Bylo ještě krátce nad ránem, když se Saya s trhnutím probudila a posadila na chladném dláždění. Bušící srdce se jí snažilo vyskočit z hrudi, marně se snažila zklidnit dech. *Byl to sen, opakovala si, byl to jenom sen.*

Co se jí to vlastně zdálo? Zapadlý průchod mezi dvěma dřevěnými domy, hnilobný puch vycházející z rozbitých sudů, úzká stružka splašků spadající do moře... A u kraje uličky měšec, který ji k sobě vábil neodolatelnou silou. Opatrně se k němu sklonila, jako by to bylo plaché zvíře, jež může při sebemenším náznaku nebezpečí zmizet v nejbližší noře. Zvolna zatáhla za koženou tkanici, kterým byl váček zavázaný – a s úžasem sledovala, jak se z něj vysypaly zlaté mince. Kutálely se po zemi a ona se je snažila posbírat, když tu jí náhle projela hrudí ochromující bolest a do ramen se jí zatnuly silné prsty chladné jako led. *Máme tě!*

Sayině zmatené myslí pár okamžiků trvalo, než si uvědomila, kde vlastně je. Neleží doma ve své posteli, vedle ní nespí malá sestřička a přes ulici nebydlí zvědaví sousedi, co do všeho strkají nos. Dnes nebude pomáhat otci v dílně s řezbami, nikdo se s ní na trhu nebude dohadovat, usmívat se na ni nebo jí neobratně nadbíhat. Tohle je Navirnak, hlavní město říše. Je otrhaná, špinavá, unavená. Mladá žebračka, jakých tu bloudí tucty.

Takže je v bezpečí. Dokud se bude držet ve zdejší chudinské čtvrti, nic jí nehrozí.

Ten několikahodinový spánek jí pomohl. Hlad ji stále drtil útroby v železném sevření, ale aspoň měla čistší hlavu a dokázala přemýšlet.

Zvolna se sbírala ze země, a zatímco se snažila si alespoň trochu očistit plášť a dlouhou sukni, vzpomněla si na tu příhodu ze včerejší noci. Na to, jak se srazila s oním opilcem – a především na to, že jej nezaregistrovala dříve. Opravdu její píseň utichla? Pokud ano, vše by se tím vyřešilo. Mohla by se vrátit domů, nikoho by už neohrožovala. Nemusela by se bát, že k nim za hluboké noci vtrhnou Ochránci, všechny svážou a někde ve sklepení žaláře bez soudu popraví. Život by se vrátil do starých kolejí.

Prudce potřásla hlavou a vyhnala si slzy z očí. Nemá cenu snít, nemá smysl oddávat se představám a planým nadějím. Dávno přece věděla, že k tomuhle dojde, že bude muset opustit své blízké, aby jim neublížila. Stalo se, nemohla to déle odkládat. Jestli se někdy bude moci vrátit, to ukáže až čas. Nesmí sednout na lep prvnímu pokušení, které by pro ni bylo záminkou vrátit se domů.

Ale třeba se skutečně něco změnilo. Od včerejška cítí se svém nitru onu překrásnou samotu, po které touží už celé roky. Tak snad. Snad...!

Zvolna bloumala uzounkými uličkami, ztracená ve vlastních myšlenkách. Se svým starým životem se sice rozloučila, ale musela načít nějaký nový – a život žebračky ji rozhodně nelákal. A to druhé řešení, které se nabízelo... ne, to nepřipadalo v úvahu. Hned prvního dne po svém příjezdu do Navirnaku spatřila dívky dokonce mladší než ona, sotva rozkvetlá poupata zadušená hnusem světa, jak s pohaslýma očima chodí mezi námořníky a s mrazivou lhostejností k vlastnímu osudu jim nabízejí svá těla. Ne, takhle ona neskončí. Nikdy. Prostě ne. Musí najít nějaký způsob. A štěstí je třeba pomoci.

Proplétala se tedy spodními patry rušného města, jež už před mnoha staletími pokrylo každý kousek volného prostoru na pěti obřích útesů lemuujících Prorokův záliv, a hledala, aniž by věděla co. Byla si však jistá, že až na to narazí, pozná to.

~~~

Lidská mysl je úžasná věc. Dokáže stvořit geniální zázraky techniky i dechberoucí umělecká díla, pochopit taje vesmíru či zázrak stvoření... a přesto je navržena tak, aby důsledně ignorovala vše, co by mohlo jejího majitele rozrušit. Je hluchá k utrpení umírajících, vražednému chladu, jenž číhá v mezihvězdné prázdnotě, i k vlastní smrtelnosti.

Není na tom nic špatného. Bez této cílené nevšímavosti by lidé nikdy nemohli být tím, čím jsou – lidmi. A Saya se díky ní cítila jako neviditelná. Oči obyvatel Naviraku se nacvičeně vyhýbaly pohledu na zašpiněnou, vyhládlou dívku s umaštěnými vlasy a propadlými tvářemi, která s látkovou brašnou přes rameno a umolousaným pláštěm na zádech bloumala městem. A poslouchala

„... Cyrdom se to o ní domákl a chtěl ji zlískat, že by na to do smrti nezapomněla. Jenže jak za ní vyběhl ven jen v trepkách, uklouznul a prosvištěl po zádech pod zábradlím. Zastavil se až o tři ulice níž. Teď leží s polámanými žebry doma a ona mu musí vynášet nočník jak malému děcku...“ vyprávěl se smíchem jeden přístavní dělník druhému.

„... Ochránci teď dělají šťáry po celém Dolním městě,“ šeptala stará žena s orlím nosem a zeleným tetováním kolem krku své sousedce, zatímco čekaly, až jim pramínek vyvěrající ze skály naplní vědra až po okraj. „Dej na mě, zase potřebujou na někoho hodit špínu a zbavit se ho. Tohle známe...“

„... Synovec dělá na moři,“ rozhazoval vztekle rukama jakýsi ryšavý skrček a zakláněl hlavu, aby viděl do očí mohutného kováře, jenž se nad ním tyčil s lhostejným výrazem ve tváři. „Moc dobře vím, že železo oproti loňsku zlevnilo. Tak co mi tu budeš vykládat? Nedám ti ani o pěťák víc než minule...“

Saya proplouvala městem a její naděje, že dnes konečně narazí na svou šanci, kterou jí život přece musí nabídnout, zvolna pohasínala. Co by teď dala za těch pár tónů, které by jí pomohly navést kroky správným směrem. Co by dala za malou radu osudu...

Náhle se zarazila. Aniž by věděla proč, srdce cítila náhle až v krku a rozechvěla se jí kolena. Zmateně se rozhlédla kolem sebe. Co se to...?

A pak jí to došlo. Snad za to mohl ten puch hniloby, snad stružka splašků zvolna se vinoucí chodníkem, ale konečně si ho všimla. Mezi dvěma dřevěnými chatrčemi postavenými na širší plošině vytesané do skály vedl úzký průchod, slepá ulička zahýbající na malý dvorek. Přesně to místo, které viděla ve svém snu.

Zatajil se jí dech. Že by... že by tam byl opravdu ten poklad, o kterém se jí zdálo? Nevěděla, jestli se má radovat, nebo se bát. Ale stejně dlouho neváhala a prošla pod girlandou špinavého prádla pověšeného na šňůře natažené mezi oběma domy.

Bylo tu vše. Rozbité páchnoucí sudy, hromada sutě, hadry povalující se u jedné zdi a u kraje uličky... nic.

Zklamání dopadlo na Sayu jako kovadlina. *Náno pitomá*, plísnila se v duchu. *A cos myslela? Že tu vážně leží na zemi poklad a čeká, až ho sebereš? Kde to žiješ!?* Přesto zanořila prsty s olámanými nehty do hromady odpadků a snažila se najít... vlastně cokoliv. Nemusel to být zrovna měšec plný zlata. Stačila by jedna mince. Zachovalý kus železa, který by mohla prodat vetešníkovi. Okoralou patku chleba. Zkrátka jakýkoliv důkaz toho, že ji sem záměrně dovedla její píseň, že si její unavená mysl jen nespojila obraz tohoto místa se snem, který však ve skutečnosti vypadal úplně jinak. Že nepřišla o jedinou jistotu, jež ji provázela životem už od jejích dvanácti let.

Nic.

Ztěžka dosedla do kalné louže, opřela se zády o stěnu domu a rozeštkala se.

„Vida, vida, kohopak tu máme?“ vrátil ji zpátky do reality slizký hlas vycházející z ústí uličky. „Vidíš to taky, Klerenci? Zatoulala se sem nějaká ztracená žabička. Copak nám asi přinesla?“

Odpovědí mu byl hrubý smích zakončený odporným zachrochtáním. „To rychle zjistíme, Vasko. Uvidíme, jak umí škubat nožkami.“

Saya prudce zvedla oči zarudlé od pláče. Zvolna se k ní blížila dvojice otrhanců – malý pajdavý skřet v těžkém kabátě a jednooký kolohnát, jenž v odporném širokém úšklebku dával světu na odiv těch pár zažloutlých zubů, co mu ještě zbývaly v ústech. Výhrůžný postoj a lačné pohledy obou pobudů nenechávaly dívku na pochybách o tom, k čemu se zde schyluje.

Jak je možné, že ji nic nevarovalo? Opravdu ji ta prokletá píseň, kterou se už roky snaží umlčet, opustila právě teď, když jí poprvé v životě hrozí skutečné nebezpečí? Nebo ji sem ta záludná síla snad záměrně vylákala jako pomstu za to, že se jí snaží zbavit?

Vyděšená Saya se pokusila vykřiknout, ale ze strachy sevřeného hrdla jí vyšlo sotva slabé zajíknutí. Chtěla vstát, jenže nohy jí na kluzké zemi podjely, takže se svezla zpět dolů se zády přitisknutými k dřevěné stěně, ze které se odlupovala slabá vrstva zašlé barvy.

Obloha nad její hlavou se začala zatahovat.

Ačkoliv se Saya naučila se svým prokletím žít a tajit jej před svým okolím, trpce si uvědomovala, že ji jednoho dne může stát život. Vysmála by se každému, kdo by se jí snažil namluvit, že se jí osudným stane naopak to, až ho ztratí. Jenže osud má divný smysl pro humor.

Drobný Vaska si ji změřil chlípným pohledem, olízl si rty a otočil se k jednookému kolohnátovi: „Já půjdu první, ty hlídej.“

Klerenc nespokojeně zabručel, ale přesto se vrátil k ústí uličky, kde se s pažemi založenými na hrudi opřel o zeď a skoro tak zablokoval celý průchod. Malý skřet se pak otočil zpátky k Saye, vytáhl z kapsy krátkou, asi palec silnou tyčku vyřezanou z velrybího klu, a pohladil ji prstem. Ze střenky se slabým zaskřípěním vyjela lesklá čepel opotřebovaná častým broušením.

„Jen se neboj, holubičko,“ zasyčel. „Bude to rychlý... teda aspoň napoprvý.“

Dívka chvíli hypnotizovaně pozorovala hrot nože, který se k ní zvolna blížil. Ovšem místo aby v ní strach rostl, s každým výdechem naopak ustupoval a uvolňoval místo zuřivosti.

Muž si k ní pomalu přiklekl, v pravé ruce stále výhrůžně držel zbraň a levačkou zvolna Saye vykasával halenku zastrčenou do sukně. Cítila jeho páchnoucí dech čpící natráveným pivem, viděla každý pór na jeho tváři zarostlé několikadenním hrubým strništěm. Uši jí zaléhaly tlukotem vlastního srdce.

Teď.

Prudce vykopla, a ačkoliv se netrefila, kam chtěla, i tak Vaska upustil nůž, odletěl vzad a třel si bolestivě naražené stehno.

„Čubko jedna mizerná!“ vykřikl, přiskočil k ní, napřáhl se a vší silou jí uštedřil políček, až se jí ztmělo před očima. „Tohle si odsereš. Chceš si hrát? Dobře, budeme si hrát,“ prskal a trhavými pohyby uzlovitých prstů si začal rozvazovat poklopec.

„Nepotřebuješ s tím písčkem píchnout?“ houknul Klerenc, který celou scénu zvědavě pozoroval.

„Drž hubu a hlídej,“ utrl se na něj skrček, aniž by ze Sayi spustil oči. „Já si ji zkrotím sám. Ty jenom doufej, ať na tebe taky něco zbyde.“

„Co se to tady děje?“ ozval se najednou z ulice rázný mužský hlas. Dívka spatřila, jak do průchodu nahlíží ramenatý muž v kožené zástěře, zřejmě nějaký švec nebo truhlář. „Jestli si myslíte, že si...“

Nedomluvil. Mohutný kyklop se odlepil ode zdi, přistoupil k nezvanému návštěvníkovi tak těsně, že jej přinutil zaklonit hlavu, a zavrčel na něj: „Máš snad nějaký problém, kámo?“

Muž nebyl žádné tintítko, ale když mu ramenatý kolos zastínil výhled na oblohu, o odstín zbledl. Vrhł rychlý pohled na schoulenou Sayu, na její výraz plný naděje...

Klerenc se k němu naklonil, chytil ho za zátylek a syknul: „Chceš přijít na řadu po ní? Protože jestli jo, klidně si dám říct.“ Řemeslník se mu vysmeknul. Otevřel ústa k odpovědi, ale pak zaváhal. Tohle pro něj nemuselo dopadnout dobře. Ten kolohnát vypadal, že by mu s chutí zpřelámal všechny kosti v těle, a proč? Kvůli nějaké šmudle, kterou ani nezná? A třeba si chtějí jenom zašpásovat, třeba to je jen nějaká jejich hra, třeba je tam ta holka s nimi dobrovolně, namlouval si a zoufale se snažil té lži uvěřit. Jeden krok vzad, druhý. Otočit se. Hlavně se na tu dívku už ani jednou nepodívat, zapomenout, že tu vůbec někdy byl.

Zbabělec.

Obr muže ještě chvíli vyprovázel lhostejným pohledem, načež se znovu ledabyle opřel o zed'.

„Teď už nás snad nebude nikdo rušit, holubičko,“ zakřenil se Vaska. „A jestli zase něco zkusíš, přísahám Prorokovi, že na tebe pustím nejdřív tamhle kámoše. A to se ti nebude líbit, to mi věř.“

Dívka zalapala po dechu a vytřeštila oči.

„Tak je to správný,“ zavrňel Vaska spokojeně a olízl si okoralé rty. „Bud' hodná tichá holčička a třeba pak budeš ještě škemrat, abychom si dali repete.“

Jenže Saya páchnoucího pobudu vůbec nevnímala, její šokovaný pohled patřil něčemu jinému. Za skřetem se totiž z čirého vzduchu zhmotnil drobný hoch se zrzavou kšticí, zašpiněné bílé hazuce a otrhanými kalhotami neurčité barvy stažené v pase kusem provazu. Levou ruku sevřenou v pěst měl přitisknutou k čelu, v pravé svíral krátký obušek. A ten právě dokončoval oblouk, na jehož konci byla Vaskova hlava.

Lapka se bez hlesu svezl na Sayu, která teprve teď poděšeně vykřikla.

Mohutný Klerenc se ohlédl, aby se podíval, jak se jeho part'ákovi daří. Pozice, ve které jej spatřil, ho příliš neudivovala, ovšem onen ryšavý výrostek mu do scény nezapadal. „He?“ zamračil se a vypravil se směrem k nim. „Co se to...“

„Zdrhej,“ sykl hoch na Sayu. „Já ho zabavím, ať kolem něj můžeš proklouznout.“ Pak zaklonil hlavu, vši silou si hodil pod nohy cosi, co do té doby držel v levé pěsti... a prostě zmizel. Vlastně ne, nezamizel. Přesunul se. Už nestál před dívkou, která se ze sebe snažila odkulit bezvládného Vasku, nýbrž přímo za Klerencem, jenž opodál vyvaloval s otevřenou pusou své jediné oko a marně přemýšlel, co se to děje.

Na obra bohužel neměl obušek takový účinek jako na drobného Vasku – rána jako by ho spíš naopak probudila k životu. Vztekla zařval a ohnal se pěstí, chlapec se jen tak tak stihnul zaklonit a rána pročísla vzduch. Kolohnát se otočil čelem k útočníkovi, ten s tím ovšem počítal. Prosmýkl se kolem Klerence a přitom mu vrazil ramenem do boku, aby jej vyvedl z rovnováhy. Se stejným úspěchem by se ale mohl snažit převrátit jednu z palácových kotev. Jednooký navíc nebyl tak neohrabaný, jak vypadal. Bleskurychle švihl levačkou a zasáhl hřbetem dlaně hochu do zad. Ten hekl a rozplácl se na zemi, hned v následujícím okamžiku se ale překulil a už stál znovu na nohou. Odskočil, aby se dostal z obrova dosahu, a volnou levačkou si vytáhl ze záhadří malý kožený váček.

Protivník ovšem na nic nečekal, vyrazil kupředu a s rozpaženými rukama se na chlapce vrhl. Ten neměl v úzké uličce kam uhnout. Pokusil se sice Klerencovu paži přeskočit, neměl

ovšem žádnou šanci. Oba dopadli na zem. Zrzek na tom byl hůř, jelikož skončil vespod. Ztěžka sípal, jak se snažil popadnout dech, a z prasklého rtu mu vytékal tenký pramínek krve.

Kyklop pozvedl pěst o velikosti perlíku.

„Na mladšího si troufneš, co?“ ozval se mu náhle těsně za zády dívčí hlas. Otočil hlavu... a do jediného zdravého oka se mu zabodla čepel dotenka obroušeného vystřelovacího nože se střenkou z velrybího klu.

Klerenc zavyl bolestí, zhroutil se na hromadu páchnoucích hadrů, dlaně si přitiskl k obličejí zamazanému krví a sklivcem a kopal kolem sebe jako smyslů zbavený.

Saya rychle popadla chlapce za paži a odtáhla jej z dosahu oslepeného obra, jehož řev se měnil na táhlé kvílení. „Honem, pojď, než někdo přijde,“ naléhala na něj, sotva se zrzek trochu otřeseně postavil na nohy. „Nevím jak tobě, ale mně se tohle nechce nikomu vysvětlovat.“

Společně se vypořádali na ulici. Jinde by Sayiny potřhané, blátem zamazané šaty a chlapcův zakrvácený obličej možná vzbudily pozornost, ovšem tady, v nuzných dolních patrech Navirnaku, byly takové věci na denním pořádku. A když se nenašel skoro nikdo, kdo by zvědavě nahlédl do zšeřelého průchodu, z nějž se ozývalo bolestné skučení, koho by zajímali oni dva? Štít lidské lhostejnosti pro ně byl tou nejlepší ochranou.

„Ještě jsem ti ani nepoděkovala,“ zašeptala Saya podpírající svého zachránce, zatímco se snažili co nejrychleji zmizet dřív, než někdo začne klást zbytečné a nepříjemné otázky. „Nebýt tebe, určitě by mě...“

„Jo, viděl jsem, co měli v plánu,“ zakřenil se zrzek, který při každém kroku bolestivě sykal. „A taky děkuju. Mohla jsi mě tam nechat a zmizet, každý druhý by to asi udělal. Ne snad, že bych si neporadil, měl jsem to pod kontrolou,“ dodal rychle a opatrně si olízl roztržený ret.

Saya se ušklíbala a pevněji chytila chlapce pravou rukou kolem pasu, aby náhodou nespádl. „Jasně, určitě bys to zmáknul. Už jenom okamžik a měl bys ho na lopatkách,“ pronesla jízlivě. „Stačilo by...“

Náhle se zarazila a v křeči zabořila prsty hochovi pod zhmožděná žebra, div že nevykřikl.

„Jauvajs,“ syknul „Nech toho. Blázníš snad?“ Než se ovšem stačil víc ohradit, sesunula se mu Saya k nohám.

Kolena jí vypověděla službu, před očima se jí roztančily mžitky a naprázdno lapala po dechu. Disharmonický řev, který se jí rozezněl v uších, ji zcela ochromil.

„Tamtudy ne,“ vydechla sotva slyšitelně. „Zpátky. Honem. Hned!“

Když chlapec spatřil její smrtelně bledou tvář, bez protestu zvedl ze země tenkrát on ji a vlekl ji opačným směrem.

„Nemáme čas, rychle sem!“ zasténala Saya, zapadla do úzkého vyhýbacího výklenku a zrzka přitáhla k sobě.

„Co se to děje?“ zeptal se zmateně a třel si naražený bok. Těsný prostor nebyl určený pro víc osob, a i když byli oba drobní, vešli se tam jen tak tak. Navíc při sebemenším pohybu zavadil nosem o ten její.

„Mlč,“ přikázala sotva slyšitelným hlasem a na čele se jí rosily kapky potu.

Po několika sekundách ticha otevřel ústa k nové otázce, náhle však zaslechl těžký dusot několika párů okovaných bot. Odvrátil tvář a zabodl pohled do země.

„Dělejte, honem!“ rozlehl se okolím hlas zastřený kovovou maskou. „Tamhle vpravo! Tak hodte sebou! Tentokrát nám nesmí zdrhnout!“

Ozbrojenci proběhli, aniž by dvojici věnovali jediný pohled.

Saya si zhluboka oddechla. „Už jsou pryč. Teď pojď. Musíme se co nejdřív ztratit.“ Popadla hochu za ruku a rychle jej vlekla za sebou.

„Počkej, do háje! No tak, počkej!“ funěl zmateně, ona však na jeho protesty nebrala zřetel. Zkušeně se proplétala uličkami, jako by se v Naviraku narodila. Lezli po žebřících, balancovali na úzkých lávkách, probíhali zapadlými průchody, o kterých nevěděli často ani místní. A po celou tu dobu se Saya ani jednou nerozhlédla, ani jedinkrát nezaváhala.

Po několika minutách se dostali na malý tichý plácek, ze kterého byl překrásný výhled na záliv i na královský palác zavěšený vysoko nad ním.

„Povíš mi konečně, co to mělo znamenat?“ sedl si zrzavý chlapec ztěžka na zapomenutou bednu a popadal dech.

„Bylo to o fous, ty strážce nás málem dostaly,“ odvětila Saya a posadila se vedle něj.

„Proč nás?“ nechápal hoch. „Jestli po někom šli, tak po těch dvou, co ti chtěli ublížit, ne? Někdo to viděl a zavolal je. Ne všichni lidi jsou lhostejný svině.“

„Ty sis toho nevšímal?“ usmála se bůhvíproč Saya a se zavřenýma očima mírně pokyvovala hlavou, jako by poslouchala hudbu určenou jen pro její uši. „Měli s sebou Ochránce. Ti tam nebyli kvůli mně. Šli *po tobě*.“ Pak si poposedla a věnovala chlapci vážný pohled. „Bylo od tebe moc odvážné, žes mi pomohl, i když ses tím prozradil. Hloupé, ale odvážné. Nezapomenu ti to.“

Pak se opřela hlavou o skálu, zavřela oči a dál si vychutnávala ty harmonické tóny. Tolik jí chyběly! A teď procházely celým jejím tělem a zněly silněji než kdykoliv dříve.

Jejich zpráva byla jasná: Našla *přítele*.